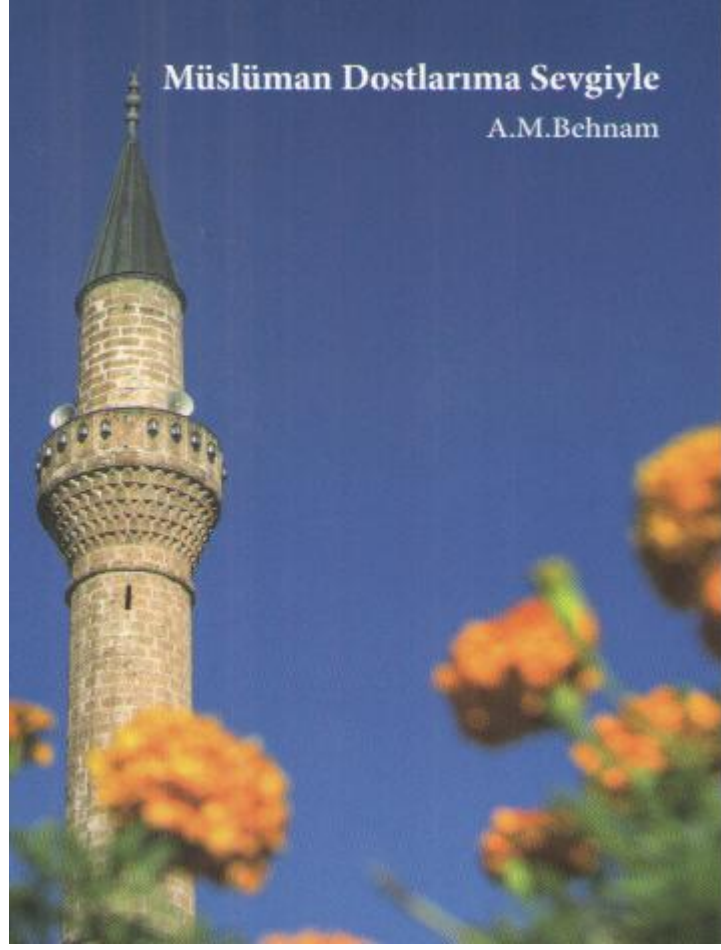

Müslüman Dostlarıma Sevgiyle

A.M.Behnam

önsöz

Hem kendi ülkem Mısır'da, hem de Amerika'da yıllarca birçok Müslüman arkadaşlarımla inanç konusunda dostça konuşabilme ayrıcalığım oldu. Bu konuşmalarımız hiç bir zaman ateşli tartışmalara dönmedi, aksine karşılıklı saygı çerçevesinde gerçekleşti. Bu konuşmaların tümü nezaketli soru sorma tarzıyla olduğu gibi, cevaplamalar da aynı nezaketle oldu. Böylece hiç kimsenin duyguları rencide edilmeden, inanç farklılıklarından doğan sorunlar üzerinde konuşabilme imkanımız oldu.

Bu kitapçık, Hristiyan inancının Müslümanlara tökez olan ve dikkatimi çeken konuların sonucu ortaya çıktı. Bu nedenle konuyla ilgili konuşmalara katılan tüm arkadaşlarıma teşekkür ediyorum ve bu kitapçığın gerçeği arayan herkese yardım etmesini diliyorum.

A M B

Ağustos 2004

Giriş

Hristiyanlık ve İslam dünyamızın iki büyük dinleridir. Her biri kendisinin doğru olduğunu, göğü ve yeri yaratan, yaşayan ve diri olan Yaradan'dan geldiğini iddia eder. Ama maalesef bu dinlere mensup olanların çoğu, diğerlerinin inancı hakkında ya hiç, yada çok az bir bilgiye sahiptir. Birisi şöyle demiş: "Mısır'da -Müslüman ve Hristiyanların çoğunlukta ve birlikte harmoni içinde yaşadıkları yerde- Müslümanlar, Hristiyanların çok karılı hayatı yasaklayıp domuz eti yediklerini, Hristiyanların da, Müslümanların domuz etini yasaklayıp çok karılı bir hayat yaşadıklarını bilmekten başka, birbirleri hakkında derin bilgileri yok." Bu nedenle, aslında dini konuları birbirleriyle konuşmasalar iyi komşu, iş arkadaşı ve dost olabilirler.

Mısır'da büyüyen bir Hristiyan olarak, orada yaşadığım 28 sene zarfında dostluklarımı takdir ettiğim birçok Müslüman arkadaşlarım oldu. Ve diyebilirim ki, hiç biri beni hristiyanlığımdan ötürü ne aşağıladı, ne de yargıladı. Bu anlattıklarım elli yıl önceydi. İsterdim ki, durum hâlâ öyle olaydı. Fakat son zamanlarda birçok olumsuz gelişme iki tarafın mensubları arasındaki ilişkiyi etkiledi. Özellikle her iki tarafın bazı yönetici ve vaizlerinin birbirine çamur atmalarıyla aralarında tatsızlık ve güvensizlik yarattı.

Bir yandan insanın inancına bağlılığı iyi ve hatta zarurîyken, diğer yandan başkalarının inancını kötülemek

uygun değildir. Bir vaizin, inanç temellerini oluşturan konularda öğretmesi ve Kutsal Kitap'a karşı olan öğretileri çürütmesi kabul edilebilir, ama televizyona çıkıp saldırgan bir dil kullanması kabul edilemez. Aynı şekilde bir imam, cemaatinden Kur'anın öğretilerine duyabileceği isteyebilir, ama bir mikrofondaki Hristiyanların duyabileceği bir şekilde onlara "Kafir" kelimesini kullanması doğru değildir. Böyle davranışlar her iki tarafa yeni kişilerin kabulmasını sağlamaktan çok, taraftarların birbirlerine karşı kin ve nefret beslemelerine, fanatik ve yanlış davranışlarda bulunmalarına ve hatta suç işlemelerine yol açar.

Kutsal Kitap bize, diğer dinlere mensup insanlarla nasıl konuşmamız gerektiği konusunda iyi örnekler veriyor. Onlara karşı saldırgan ve kırıcı olmamalıyız, tersine sadece Müjde'yi anlatmalıyız. Elçi Pavlus, Efes'te kaldığı üç sene zarfında kurtuluş müjdesini anlatırken, putperest uluslardan olanlara ne hakaret etti, ne de putlaştırdıkları sahte tanrıçaları Diana'ya (Efes'in Artemisi) karşı kötü bir söz söyledi. Buna rağmen Pavlus'un konuşmasından hoşnut olmayıp kargaşalık çıkararak belediye yazmanları araya girip yataştırarak, Pavlus'un kötü bir söz söylemediğini onaylayabildiler. Bu olay Elçilerin İşleri bölümü 19. ayet 37'de yazılır. Pavlus ne küçük Asyada (şimdiki Türkiye), ne de Avrupada kamuoyunda (açıkta) sahte dinlere karşı konuştu. Buna karşılık hep gerçekçi söyleyerek, işitenlerin kurtuluş müjdesini kabul etmeleri için dua ediyordu. Aynı prensipleri ben de takip etmek istiyorum. İnandığım

şeyleri ortaya koyduğumda, okuyucu söylediklerimi gözden geçirip kendi kararını versin istiyorum. Tanrı, insanın isteği dışında bir dini kabul etmesini istemez. Tanrı'nın isteği bu değildir. Ayrıca ben bunu sevgi ruhuyla yapmak istiyorum. Bu kitapçığı da bu nedenle, "Müslüman Dostlarına Sevgiyle" başlığıyla yayınlıyorum. Çünkü bu konuları ancak arkadaşlık bazında, birbirimizi kırmadan ve duygular rencide edilmeden dostça konuşabiliriz. Bunları yazmamın başka bir sebebi de, dostluklarında sadık ve ahlaki karakterlerine hayran olduğum Müslüman arkadaşlarıma değer verdiğim içindir. Onlardan birçoğuyla, inanca ilgili önemli konularda dostça konuşabilme imkânım oldu. Bu kitapçığın amacı, gerçekçi Müslümanlar tarafından yanlış anlaşılın veya onlara küfür gibi gelen önemli Kutsal Kitap öğretilerini açıklamaktır.

"Sevgi asla son bulmaz"

(İncil, 1.Korintliler 13:8).

1. Kutsal Kitap

Genel bakış

Kutsal Kitap iki bölümden oluşur: Eski ve Yeni Ahit (Antlaşma).

Eski Ahit

İsa Mesih yeryüzüne gelmeden evvel, birçok Tanrı adamı tarafından yazılan Eski Ahit, Musa peygamberin yazdığı beş kitapla başlar. İlk kitap, her şeyin kökenini ve başlangıcını anlatan Yaratılıştır. Kitap, "Başlangıçta Tanrı gökleri ve yeri yarattı" diye başlar. İnsanın yaratılışı, günahın yeryüzüne gelişini ve Nuh'un döneminde günahın büyük bir hızla yayılışıyla bir tufanı zorunlu kıldığını, milletlerin ve dillerin ortaya çıkışı ve İbrahim'in çağrılışını anlatır. Yusuf'un Mısır'da ölümü ve İsrailoğullarının Mısır'da yaşamaya başlamalarıyla biter.

İkinci Kitap'ın adı Mısır'dan Çıkıştır. Yusuf'un ölümünden sonraki olayları, İsrailoğullarının Mısır'da köleleştirilmelerini ve Musa'nın yönetiminde Mısır'ı terk etmelerini anlatır. Üçüncü dördüncü ve beşinci kitaplar İsraililerin çöl yaşantısını anlatırlar. Beşinci kitap, onları çöl yaşantısından sonra Kenan diyarının sınırına kadar getiren Musa'nın ölümüyle biter.

Tevrat olarak bilinen bu beş kitaptan sonra, İsrailoğullarını Kenan diyarına götüren, kendi adıyla da bilinen ve oniki

tarihsel kitapların ilki olan Yeşu'nun kitabı takip eder. Bu kitaplar Yahudilerin Babilliler tarafından ülkeleri olan Babil'e sürgüne götürülmeleri, uzun bir esaret döneminden sonra küçük bir grup halinde tekrar ülkelerine dönüp, hem yıkılmış olan Tapınağı, hemde şehir duvarlarını inşa etmeleriyle biter. Tarihsel olaylar düzenli bir şekilde ve her okuyucunun kolayca anlayabileceği bir üslupla yazıldığından İbrahim, Yusuf, Musa ve Davut'un yaşamları hakkında bilgi edinmeyi de kolaylaştırıyor.

Tarihi kitapların hemen ardından bilgelik kitapları olarak da adlandırılan, şiirsel bir üslupla yazılmış beş kitap takip ediyor. Bunlar Eyyüp'ün kitabı, Zebur olarak da bilinen 150 şiirsel ve ruhsal mezmurlar kitabı ve Süleyman Peygamber'in yazdığı en büyüğü "Özdeyişler" kitabı olmak üzere üç kitabdır.

Bu kitaplardan sonra, M.Ö 800-400 yılları arasında yazılmış, birçoğu Mesih'le ilgili olmak üzere, yüzlerce peygamberlik sözlerini içeren onaltı peygamberin kitapları gelir. Mesih'in bakire bir kızdan doğacağı, Beytlehem şehrinde dünyaya geleceği, yaşamı, ölümü, dirilişi ve O'nun "Krallar Kralı" olarak tekrar gelişi hakkında bilgi verilir.

Yeni Ahit (İncil)

Yeni Ahit, İsa Mesih göğe çıktıktan sonra yazıldı. Dört yazarın adlarıyla tanınan ilk dört kitapla başlar. Bu nedenle "Neden dört İncil var, en doğrusu hangisidir?" sorusu çok sıkça sorulur.

İncil'in dört bölümü olan bu kitaplar Tanrı esinlemesidir ve her biri Mesih İsa'nın bir yönünü anlatır.

Matta bölümünde İsa, İbrahimî vaat edilen ve tüm ulusların O'nda kutsanacakları Mesih olarak tanıtılır. Tanrı, Davut'a da Mesih'in krallığının kendi soyundan geleceğini bildirmişti. Bu nedenle Matta'nın hemen ilk bölümünde Mesih İsa'nın soy kütüğü İbrahim ve Davut'a dayandırılır. Ayrıca Matta, İsa'yı ispatlarla gerçeği söyleyen ve halk tarafından reddedilen kişi olarak tanıtır. Bunun ötesinde Mesih'i, tekrar gelişinde Tanrı tarafından kral olarak atanan, kudret ve güçle donatılmış olarak gelecek ve kabul edilecek kişi olarak da tanıtır. Matta, Mesih'i reddeden Yahudi halkına, bu gerçekleri Eski Ahit'ten birçok göndermeyle de göz önüne sererek ispatlar.

Markos bölümünde İsa, hizmetçi olarak tanıtılır. Hizmet edilmeye değil, etmeye ve canını bizler için fideye olarak vermeye geldiği anlatılır. Bu nedenle soy kütüğü kayıtlarına değinilmiyor. Mesih'in işlerini hemen ve yerinde yaptığı ve sürekli insanları kutsadığı bu bölümün karakter anlatımıdır.

Luka bölümünde İsa, insanoğlu olarak tanıtılır. Sadece bir halk için değil, tüm insanlar için geldiği anlatılır. Bu nedenle soy kütüğü, tüm insanların atası olan Adem'e dayandırılır. Anlatığı benzetmelerle Tanrı merhametinin pişman olmuş ve inanmış olan en kötü günahkara nasıl ulaştığı gösterilir.

Yuhanna bölümünde İsa, ezelden beri varolan ve

vasıtasıyla herşeyin yaratıldığı kişi olarak tanıtılır. Kısacası İncil'in bu dört bölümü Mesih İsa'yı kral, hizmetçi, insan ve Tanrı olarak anlatırlar.

Birçok kişinin genel olarak bildiği gibi, İsa Mesih'e gökten bir İncil indirilmemiş, aksine Kutsal Ruh tarafından yöneltilen yukarıda adı geçen dört yazar, bu dört bölümü yazmışlardır. Bu nedenle "İsa Mesih'in İncil'i" ifadesi, Tanrı'nın insanlara Müjde'yi (İncil) İsa Mesih vasıtasıyla vermesinden kaynaklanır.

İncil'in bu dört bölümünden sonra Elçilerin İşleri kitabı gelir. Bu kitapta, Tanrı'nın sevgisini ve kurtuluşun iyi haberini bütün dünyaya yaymaları için, Mesih İsa'nın görevlendirdiği Elçileri vasıtasıyla Hristiyanlığın dünyanın büyük bir bölümüne yayılışını anlatır. Müjde'yi tehdit, kaba kuvvet, kılıç ve mızrakla değil, fedakârlıkla ve başkalarına hizmet ederek yaydılar. Çektikleri tüm sıkıntılara rağmen insanları karanlıktan ışığa, Şeytan'ın egemenliğinden Tanrı'ya dönme çağrısında bulundular.

Elçilerin kitabından sonra 21 tane mektup gelir. Bunlara "Elçisel Mektuplar" da denir. Tanrı'nın isteğine uygun bir yaşam için önemli öğretileri ve talimatları içerirler.

Bundan sonra İncilde son kitap olan ve genelde gelecekle ilgili olayları anlatan Vahiy kitabı gelir. Kutsal Kitap göklerin ve yerin yaratılışını anlatmayla başlar ve gelecek

olan yeni yer ve yeni göğü tarif etmekle biter. Kutsal Kitap kendi hakkında, Tanrı esinlemesi olduğuna dair tanıklıkta bulunur.

"Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır" (İncil, 2. Timoteos 3:16).

Kutsal Kitap değiştirildi mi?

Her Müslümanın Kutsal Kitap'ın değiştirilip değiştirilmediğini bilmesi çok önemlidir. Kur'an çok açık ve kesin bir şekilde Kutsal Kitap'ın Tanrı'dan olduğunu ve her inananın bunu kabul etmesi gerektiğini anlatır. Kur'an'dan önce yazılmış, Tanrı tarafından olan kitaplara inanmak İslam'da önemli bir şarttır. O halde eğer Kutsal Kitap değiştirilmediyse her Müslümanın ona inanması gerekir. Öncelikle burada Kutsal Kitap'ın Tanrı'dan olduğuna dair Kur'an'dan birkaç sure verelim:

- 5- Maide, 43-48,68.
- 4- Nisa, 136.
- 6- En'am, 89,90.
- 28- Kasas, 49.

16- Nahl, 43. (Al Jalalin hadislerinde, Nahl suresinde yazılmış olan "İlim Sahiplerine Sorun" sözlerinin, ellerinde Tevrat ve İncil'i, yani Kutsal Kitap'ı bulunduranlara atfedilmiş olduğunu anlatır).

Bir Müslüman için Kutsal Kitap'ın, Kur'an yazıldıktan sonra değiştirilip değiştirilmediğini bilmesi çok önemlidir. Kur'an'dan verilen ayetlerden de açık anlaşılıyor ki, Kutsal Kitap'ın, Kur'an'dan önce değiştirilmiş olması mümkün değil, çünkü hatalı bir kitabı Allah tavsiye etmezdi.

Kutsal Kitap'ın değiştirilmediğinin kanıtları:

Birincisi: Eski Ahit, Kutsal Kitap'ın hemen hemen yüzde yetmişbeşini oluşturur ve hem Yahudiler'in Kutsal Kitap'ı, hem de aynı zamanda Hristiyanların da kabul ettikleri ve Kutsal Kitap'ın Eski Ahit diye bilinen bölümüdür. Hristiyanlık inancını kabul etmeyen Yahudilerin Hristiyanlarla bir araya gelip bunu tam tamına aynı şekilde değiştirmiş olmaları mümkün değildir. Mesih İsa dünyaya gelmeden, aşağı yukarı 200 sene evvel zaten Eski Ahit İbranice ve Aramice dillerinde yazılmıştı. Ayrıca Yunanca'ya da tercüme edilmişti. Septuaginta olarak tanınan bu tercüme o zamandan günümüze kadar hiç değişmedi.

Kutsal Kitap'ta, Yahudilerin, imansızlıkları yüzünden Tanrı'nın cezasını hak ettiklerini anlatan birçok ayet var. Eğer Yahudiler birşeyleri değiştirebilseydiler, en başta bu ayetleri değiştirmezler miydi?

İkincisi: İslam gelmeden yüzlerce yıl önce Kutsal Kitap nüshaları mevcuttu. İkinci ve üçüncü yüzyıllarında yazılmış beşbinden fazla Yunanca ve onbinden fazla Latince elyazmaları (Manuskript) bulunuyordu.

Mısır'da, İskenderiye'nin kuzeybatısında, Ahim'in güneyinde ve Sina dağı'nın kuzeydoğusunda, değişik yerlerde içerikleri aynı olan yazılı nüshalar bulunmuştur.

Ölü denizin kuzeybatısında bulunan Kumran Vadisi'nde bir mağarada, 1947 yıllarında çok eski birçok el yazmaları bulunmuştur. Bunlar "Ölü Deniz Tomarları" olarak tanınır. Bugün elimizde bulunan Kutsal Kitap'la içerikleri aynıdır. Bu, Kutsal Kitap'ın değiştirilmediğine dair tartışma götürmez bir kanıttır.

Üçüncüsü: İncil 2. ve 3. yüzyılda birçok dile tercüme edilmiş ve değişik ülkelerde birçok nüsha bulunmaktaydı. Bu nüshaların tümünü her ülkeden toplayıp bir araya getirerek aynı şekilde değiştirmek mümkün mü? Böyle bir şey asla mümkün değildir.

Son olarak: Eğer Hristiyanlar Kutsal Kitap'tan bir şeyler değiştirmiş olsalardı, öncelikle anlaşılması zor ve ayrıntılara sebep olan ayetleri değiştirmezler miydi? Kutsal Kitap'ın asla değiştirilmediği gerçeği itiraz edilemeyecek kadar açık.

Hristiyanları Kutsal Kitap'ı değiştirmekle suçlayanlar, aşağıdaki sorulara cevap vermek zorundadırlar: Kutsal Kitap ne zaman değiştirildi? Kim değiştirdi? Hangi bölümler değiştirildi ve neden değiştirildi? Değiştirilen bölümlerin orijinali nasıldır? Kutsal Kitap kesinlikle değiştirilmediğinden dolayı bu sorulara hiç kimsenin asla cevap veremeyeceği açık ve nettir.

Esinleme ve tercümeleler

Kutsal Kitap Tanrı'nın esinlemesidir. Bu gerçeği Kur'an'dan da verdığımız örneklerle gördük. Önceden yazılmış birçok peygamberlik sözlerinin yıllar sonra harfiyen yerine geldiği de Kutsal Kitap'ın Tanrı'dan esinlendiğine dair kesin bir kanıttır. Kutsal Kitap'ın kişiler, aileler ve toplumlar üzerinde yarattığı olumlu değişiklikler tanrısal etkisinin ispatıdır. Kutsal Kitap'ın tümü yüzlerce dile tercüme edilmiştir. Birçok bölümü, örneğin İncil (Yeni Ahit) kısmı, hemen hemen 2000 dile tercüme edilmiştir. Tercümanlar işlerinde büyük hassasiyet göstermişlerdir. Bazı dillerde birçok tercüme bulunması "Birçok Kutsal Kitap var hangisinin doğru olduğuna nasıl emin olabiliriz?" düşüncesinin oluşmasına sebep oldu. Gerçekte birçok dilde ve her dilde birçok tercüme olsa da sadece bir tek Kutsal Kitap var. Aynı şekilde Kur'an için de durum böyledir. Bugün artık Kur'an bile birçok dilde tercüme edilmiştir. Sadece Türkçede yirmiden fazla tercüme var. Değişik tasvir edilmiş olsa bile sadece tek bir Kur'an var.

Barnaba İncil'i nedir?

Barnaba İncil'i olarak bilinen bu kitap hakkında arkadaşlarımızın soruları beni biraz şaşırtıyor. Bunun sebebi de, bana soru soran kişilerin ne bu sahte kitabı okumuş, nede bu kitabın bir parçasını görmüş

olmalarıdır. Bu kitabın gerçek incil olmadığı hakkında çok kanıt mevcuttur. Coğrafi, tarihi ve bilimsel konularda çok hata kaydedilmiş olup önemsenmemesi gereken sahte bir kitaptır. Hem Kutsal Kitap'ın, hem de Kur'anın anlatımlarına ters düşüyor. Kahire Al Azhar Üniversitesinin eski profesörlerinden, yüksek İslami öğretilerinden kabul edilen Dr. Abbas Mahmut Al Akkad, bu kitabın Kur'an'a ters düşüğünü açıklamıştır. Bu tersliklerden birisi de, İsa'nın kendisinin Mesih olmadığını, aksine kendisinden sonra gelecek olan Muhammed'in Mesih olduğunu söylemiş olduğunu iddia etmesidir. Arap ansiklopedisi olan Al Mawsooah Al Arabiah Al Moissarah'ta, Dr. Mohammed Shafik Ghobal, Barnaba İncil'inin 15. yüzyılda bir Avrupalı tarafından yazılan, İsa Mesih'in döneminde Yeruşalim'de, gerek politik, gerek dinsel konularda çok hatalı anlatımları olan yanlış bir kitap olduğunu kaydetmiştir. Ve daha birçok hataya dikkatleri çekerek, yukarıda da yazılmış olduğu gibi İsa Mesih'in kendisinin değil, O'ndan sonra gelecek olan Muhammed'in Mesih olduğunu söylemiş olmasının yanlışlıklarına değiniyor. Bu konuyu yakından araştırmanın gereği, daha önce de belirtildiği gibi birçok kişinin ne bu kitabı okumuş, ne de görmüş oldukları halde onun "Gerçek İncil" olduğunu iddia etmeleridir. Bu kitabı dikkatle okuyan herkes onun sahte olduğunu anlayacaktır.

Kısacası Kur'an, Kutsal Kitap'ın Tanrı tarafından verildiğini yazar. Bu gün elimizdeki Kutsal Kitap, Kur'anın Arapça

ortaya çıktığı yıllardaki Kutsal Kitap'la aynı olduğunu örneklerle gösterdik. Böylece Kutsal Kitap'ın kesinlikle değiştirilmediğini görüyoruz.

"Ya KAB, sözün göklerde sonsuza dek duruyor." Mezmur 119:89

2. Haça Gerilme

Giriş

Bir insanın gerçeği anlaması için, yüreğinde gerçeğe istek duyması ve ne pahasına olursa olsun dürüstçe davranıp onu kabul etmesi gerekir. Dindar birinin dinsel konulardaki görüşünü değiştirmesi öyle kolay ve her insanın yapabileceği bir iş değildir. Bunu yapmak çok acı verse de sonuçta çok yararlıdır. Mesih'in söylediği gibi: "Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak" (Yuhanna 8:32). Tanrı'ya, gerçeği açıklaması için dua ederken, gerekirse her şeyden vazgeçmek için de hazır olmak gerekir. Unutmayalım ki, Tanrı, gerçeği arayan ve kendisinden dileyenlere her zaman vermeye hazırdır.

Kutsal Kitap'ın değiştirilmediğini gördükten sonra Mesih İsa'nın ölümüyle ilgili neler söylediğine bir bakalım.

Mesih İsa'nın ölümü gerçek midir?

Mesih İsa'nın ölümünü doğrulayan birçok kanıt var:

Eski Ahit

Yahudilerin Kutsal Kitap'ı olarak bilinen Eski Ahit, Mesih'in ölümünden söz eder. Mesih'in ölümüyle ilgili birçok peygamberlik sözlerini içerir. Yahudiler bu peygamberlik

sözlerini yalanlamazlar; hatta din adamları bu peygamberliklerin Mesih'le ilgili olduğunu kabul ederler, ama gerçek Mesih'in geldiğine inanmazlar. Hatta, İsa Mesih'in bir sahtekâr olduğunu söylerler. Mesih geldiğinde O'nu kabul etmeyecekleri ve O'nu reddedecekleri gerçeği bile kendi peygamberleri tarafından önceden bildirilmişti. Mesih İsanın ölümüne işaret eden Eski Ahit'teki bazı peygamberlik sözlerini yakından inceleyelim. İlki Mesih'in gelişinden 700 yıl önce yazılmış olan, Yeşaya Peygamber'in kitabının 53. bölümündedir. Bu bölümde Tanrı'nın O'nun vasıtasıyla gücünü göstermesine rağmen, Yahudi halkının O'na inanmayacağı yazılıdır. İssız ve kurak bir dünyanın ortasında Tanrı'nın beğenisini kazanan kişinin "O" olmasına rağmen, Yahudiler O'na özlem duyup, O'nda çekici bir şey bulamadılar. Sadece çekici bir şey bulmamakla kalmadılar, O'nu hor görüp reddettiler. Peygamber Yeşaya, Mesih'le ilgili bu kadar açık yazmış olmasına rağmen, Yahudiler O'nun başkaları için acı çektiğini kabul etmiyorlar: "Aşında hastalıklarımızı O üstlendi, acılarımızı O yükledi. Bizse Tanrı tarafından cezalandırıldığını, vurulup ezildiğini sandık. Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden O'nun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden O eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza O'na verildi. Bizler O'nun yaralarıyla şifa bulduk. Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık, her birimiz kendi yoluna döndü. Yine de RAB hepimizin cezasını O'na yükledi" (Yeşaya 53:4-6). Burada herhangi bir yorum yapmak gerekmiyor. Çünkü bu ayetler Tanrı'nın insanlığa en kısa ve öz olan kurtuluş mesajıdır.

Yeşaya 53. bölümün devamında, Mesih'in suçlama ve yargulamalara sessiz kaldığını ve çarmıha gömülü olarak gittiğini öğreniyoruz. Bu konu hakkında İncil bölümlerinde de aynı şeyler yazılıdır. Yeşaya peygamber tarafından 700 yıl evvel yazılmış olan bu olaylar Mesih'in hayatında gerçekleşti. Gerçi Yahudiler O'nu bir haydut gibi, yani her çarmıh suçlusuna yapıldığı gibi; ya diğer suçlularla aynı çukura gömerek, yada vahşi hayvanlara yem olmak üzere yok etmeyi planlıyorlardı. Fakat Tanrı, O'nun zengin birinin mezarına gömülmesini öngörmüştü. Bu olay İncil bölümlerinde yazılmış olduğu gibi gerçekleşti. Söz edilen zengin ve değerli insan Aramatyalı Yusuf'tu. Bu olay Matta 27:57-60, Markos 15:43-46, Luka 23:50-53 ve Yuhanna 19:38-40 bölümlerinde yazılmıştır. İsa Mesih'in dünyadaki yaşamı şu sözlerle tarif ediliyor: "Çünkü O hiç haksızlık etmedi ve ağızdan hileli bir söz çıkmadı." Bu anlatım O'nun günahsızlığını ve kusurağını vurguluyor. Dirilişi de evvelce şöyle bildirilmişti: "Soyundan gelenleri göreceksiniz (Ruhsal anlamda, yani O'na iman edenlerden söz ediliyor) ve günleri uzayacak... Canını feda ettiği için gördükleriyle hoşnut olacaksınız." Bu bölümün başka önemli anlatımı ise, başkaları için canını feda etmesini içermesidir. Örneğin: "Rabbin doğru kulu, kendisini kabul eden birçoklarını aklayacak. Çünkü onların suçlarını O üstlendi." Daha sonra şunu okuyoruz: "Başkaları için canını feda etti. Suçlularla bir sayıldı." İki haydutla beraber çarmıha asılmakla bu gerçekleşti. Birçoklarının günahını taşıdı. Çarmıhtayken bile başkaları için dua etti. Bu bölümde anlatılan olaylar

Mesih'in bizim yerimize çarımhta öldüğüne dair kesin kanıttır.

İnanmayan Yahudiler bu ayetleri nasıl görüyorlar? M.S bin yıllarına kadar Yahudi yorumcular bu ayetlerin Mesih'le ilgili olduğunu kabul ediyor, ama O'nun henüz gelmediğine kanaat getiriyorlardı. Ne varki Yahudi yorumcular, bu ayetleri okuyan halkın sorgulamaya başladığını ve onlara verecek cevapları olmadığını görünce yorumlarını değiştirmeye başladılar. Bu bölüm ne dinsel ayin ve okuma saatlerinde, ne de yorumlarında bulunur. Yahudi bir arkadaşımın bana verdiği Tevrat'ın bir yorum kitabında, Yesaya'nın yazdıklarıyla ilgili çok yorum olmasına rağmen 53. bölümle ilgili tek bir yorum yer verilmemiştir. Çünkü bu bölüm kendilerine vaat edilen Mesih'lerini reddedip ölümünü istediklerinin kesin kanıtıdır.

Eski Ahit'teki diğer peygamberlikler

Eski Ahit'te, Mesih'in ölümüyle ilgili daha birçok peygamberlikler bulunur. Mesih'ten bin yıl önce yaşamış olan Davut peygamberin yazdığı 22. Mezmur'da, Mesih'in ellerinin ve ayaklarının delineceği gerçeğine değiniyor. İyi biliniyor ki, bu olay Davut'un başına gelmedi; ama Mesih çarımha getirilken elleri ve ayakları delindi. Aynı şekilde çarımhtayken susadığında kendisine sirke verildiği (Mezmur 69:22) ve (Yuhanna 19:28-30) yazılmıştır. Romalı askerlerin Mesih'in elbiselerini

aralarında paylaştıkları ve elbiselerine kura çektikleri İncil yazarları tarafından kayıtlara geçirildi. Bu olayı da Davut peygamber 22. Mezmur'da Mesih'ten bin yıl evvel yazmıştı.

Mesih İsa gelmeden 400 sene önce Zekerya peygamber, O'nun böğrünün muzrakla delineceğini yazar (Zekerya 12:10). Bu olay bir Roma askeri tarafından, İsa çarımhta aslıyken, öldüğünden emin olmak için gerçekleştirildi (Yuhanna 19:33-34). Eski Ahit, Mesih İsa'nın haçtaki ölümünü ve bununla ilgili birçok olayı detaylı bir şekilde yazar. Daha önce söylenenler tamimatına yerine geldi; çünkü Kutsal Kitap'ın yazarı her şeyin başını ve sonunu önceden bilen Tanrı'dır.

Eski Ahit'te birçok kişinin yaşamı ve anlatılan bazı olaylar Mesih'in ölümüne işaret ve tasvirdir. Bu olaylar gerçekleşmiş ve yaşanmış olaylardır. Bunları yakından incelediğimizde, Mesih'in bize kurtuluş sağlayan ölümünün gerçeği dikkatlerden kaçmaz. En iyi örnek, Kutsal Kitap'ta, Yarattılış bölüm 22'de yazılmış olan, İbrahim'in oğlunu kurban etme hikâyesidir. Tanrı sözüne itaat eden İbrahim, oğlunu kurban etmek istedi. Kurbanın sunulacağı yere doğru giderlerken kendisinin kurbanlık olduğunu bilmeden: "Baba, işte ateş ve odun ama kurban nerede?" diye soran oğluna, İbrahim: "Kurbanı Tanrı sağlar, oğlum" diye cevap verir. Kurban sunma yerine vardıklarında oğlunu bağlayıp sunağa yatırdı ve onu kurban etmek üzereyken Tanrı'nın

Meleği ona yukarıdan seslenip: "İbrahim, İbrahim çocuğa dokunma" dedi. İbrahim Tanrı'ya olan mutlak sadakatini ve güvenini gösterdi. İbrahim etrafına bakındığında çalıklara bağlı bir kurbanlık koç gördü. Bunu alıp oğlunun yerine kurban etti.

Bu gerçek hikâye bize bir kurtarıcının gerekliliğini anlatıyor. Kurbanlık koç gerçek kurtarıcıya sadece bir örnek ve işaret. İbrahim için oğluna karşılık bir koç kurban etmek ne pahalı, ne de büyük bir işti. Ne de olsa İbrahim zengin bir adamdı. Kurbanlık koçu ödemesine gerek kalmadı, çünkü Tanrı ona bu kurbanlığı vermişti. Koç gerçek kurtarıcıya bir işaret. Kutsal Kitap açıkça: "Hiç bir hayvanın kanı bizi günahlarımızdan ve suçlarımızdan arındırmaz" (İbraniler 10:4) diyor. Yahudiler yüzyıllarca, milyonlarca hayvanı kurbanlık olarak sundular, ama Vaftizci Yahya Mesih'i işaret ederek: "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!" dedi (Yuhanna 1:29). Diğer tüm kurbanlıklar gerçek kurtarıcı Mesih İsa'ya işaretli.

Başka bir örnek de Fışh kurbanıdır. Tanrı, halkı olan İsrail'i Mısır'dan çıkartmaya karar verdiğinde Musa'ya önemli talimatlar vermişti. Tanrı Musa'ya her ailenin kusursuz bir kuzu kesmesini ve kanını kapı eşiklerine ve üst kirişe sürmesi gerektiğini söyledi. Tanrı Mısırluları, ilk doğanlarını öldürmekle cezalandırırken kapısına kurbanlık kuzunun kanını sürenlere dokunmadı. Tanrı Musa'ya, kapılarına kanı sürenlere ölüm meleği

dokunmayacak, ilk doğanlarını öldürmeyeceğini söyledi. Bu gerçekten de böyle oldu ve İsa Mesih'in ölümü de bizim kurtuluşumuzun temeli olduğuna işaretli. Eski Ahit'te bunun gibi birçok örnek var. Özetle şöyle söylenebilir: Eski Ahit, Mesih'in ölümünü Yeşaya'nın 53. bölümünden çok açık kanıtlarla ve diğer örnek anlatımlarla haber veriyordu.

İncil (Yeni Ahit)

İncil, bize Mesih'in çarmıhta öldüğünü ve üçüncü gün dirildiğini öğretir. Mesih bunun böyle olacağını daha önce öğrencilerine söylemişti. Burada aktaracağımız İncil'in Matta bölümünden ayetler, bize bu konuda bilgi veriyor. Ayrıca İncil'in diğer bölümleri de bu konudaki gerçekleri onaylıyorlar.

"Bundan sonra İsa, kendisinin Yerusolime gitmesi, ileri gelenler, başkâhinler ve din bilginlerinin elinden çok acı çekmesi, öldürülmesi ve üçüncü gün dirilmesi gerektiğini öğrencilerine anlatmaya başladı" (Matta 16:21).

"Celilede bir araya geldiklerinde İsa onlara, 'İnsanoğlu, insanların eline teslim edilecek ve öldürülecek, ama üçüncü gün dirilecek' dedi. Öğrenciler buna çok kederlendiler" (Matta 17:22-23).

"İsa Yerusâlim'e giderken, yolda on iki öğrencisini bir yana çekip onlara özel olarak şunu söyledi: 'Şimdi Yerusâlim'e gidiyoruz. İnsanoglu, başkâhinlerin ve din bilginlerinin eline teslim edilecek, onlar da O'nu ölüme cezasına çarptıracaklar. Ölümla alay etmeleri, kamçılayıp çarmıha germeleri için O'nu öteki uluslara teslim edecekler. Ne var ki O, üçüncü gün dirilecek'" (Matta 20:17-19).

Aynı bölümün 28. ayetinde ayrıca Mesih, kendisinin bu nedenle dünyaya geldiğini, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve birçokları için canını fide olarak vermeye geldiğini söylüyor. Daha birçok İncil ayetinde Mesih, öğrencilerine öleceğini ve üçüncü gün dirileceğini ve hatta nerede ve nasıl öleceğini bile önceden söylemişti: "İsa bütün bunları anlattıktan sonra öğrencilerine, 'İki gün sonra Fish Bayramı olduğunu biliyorsunuz' dedi, 'İnsanoglu çarmıha gerilmek üzere ele verilecek'" (Matta 26:1-12).

Çok ilginçtir ki, Mesih'ten aşağı yukarı 600 sene evvel yaşamış olan Daniel peygambere Mesih'in ne zaman öleceği vahyedilmişti (Daniel 9:26).

İncil'in her dört yazarı da Mesih'in Yahudi dinbilginlerinin ve Roma yetkililerinin önüne çıkarıldığı, çarmıh ölümüne mahkum edilip öldürüldüğüne tanıklık ederek bu konuyu detaylı olarak yazmışlardır.

Matta 26-27, Markos 14-15, Luka 22-23, Yuhanna 18-19

bölümlerini okuyan herkes, gelmiş olan, çarmıha gerilip öldürülen ve dirilenin kesinlikle Mesih olduğunu anlar.

İsa'nın annesi Meryem çarmıha gerilme anında oradaydı ve öldürülen kendi oğlu İsa olduğunu iyi biliyordu. Mesih İsa'ya çok yakınlığıyla bilinen İncil yazarlarından Yuhanna da oradaydı, herşeyi gözleriyle gördü, olayların tümüne tanık oldu.

Mesih'in çarmıhta söylediklerini O'ndan başkası asla söyleyemezdi. Söylediği ilk şey: "Baba, onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar" (Luka 23:34). Yahuda bunu söylemezdi. İsa'yla beraber çarmıha asılan iki hayduttan, tövbe edip iman edene Mesih'ten başkası: "Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın" (Luka 23:43) diyemezdi. Bunu ancak Mesih söyleyebilirdi. Ve son olarak çarmıhta söylediği şey: "Baba rütumna ellerine bırakıyorum" (Luka 23:46).

Her ciddi ve gerçeği arayan kişi, İncil'in her dört bölümünde yazılan olayları okuduktan sonra, Mesih'in çarmıh ölümünün gerçeği konusunda artık şüpheye düşmez. Besbelli ki, öğrenciler bu ölüm hikâyesini uydurmuş olamazlar. Öğrenciler O'nun ölümünden dolayı çok kederli ve üzgündüler, ta ki dirildiğini duyup O'nu görünceye kadar. Mesih dirildikten sonra, kırk gün süreyle, birçok kez öğrencilerine görünerek ölümden dirildiğine dair kesin ve gerçek kanıtlar gösterdi. Ölümü hakkında

kimsenin şüphesi yoktu; ama İsa Mesih onlara gerçekten dirildiğini ispatlamak istiyordu. Bu gerçekler İncil'in her dört bölümünde de yazlıdır. İncil'in Luka 24:44-48 bölümünde İsa, dirilişinin Eski Ahit'te yazılı peygamberlik sözlerinin yerine gelmesiyle de ilgili olduğunu söylüyor. Bu olay, tüm uluslara duyurulacak olan Müjde'nin çekirdeğini oluşturacaktı. İsa dirildiği günün akşamında öğrencilerine görünerek: "Size *esenlik olsun*" deyip ellerindeki çivî izlerini ve Romalı asker tarafından mızrakla delinmiş boğrunu gösterdi (Yuhanna 18:19-20). Bununla da kendi yerine bir başkası değil, haçlanmış olanın ta kendisi olduğunu ispatlıyordu.

Mesih'in haçta öldüğüne dair kısaca ispatlar:

- Mesih'in ölümünden söz eden birçok Eski Ahit peygamberlikleri var.
- Mesih öğrencilerine daha önce bir çok kez ölüp dirileceğini söyledi.
- İncil'in her 4 bölümü O'nun ölümünü detaylı anlatmışlardır.
- Mesih dirildikten sonra, öğrencilerine çarmıhta neden ölmesi gerektiğini anlatmıştır.

Böylece bu önemli ve gerçek olay hakkında tereddüt ve şüpheler olmamalıdır.

Aranan hataya cevap

Birçok kişi, "Tanrı Mesih'i neden *kurtarmadı*" diyerek bir hata, bir kusur ararlar. Mesih bu kötü insanlar tarafından yenilgiye mi uğradı? Böyle bir soru sorulabilir mi? Eğer Mesih başkaları tarafından zoraki bir muameleye tabi tutulmuş ve yenilgiye uğramış olsaydı, bu soruyu sorma hakkı doğardı. Ama daha önce de denildiği gibi, İsa Mesih öğrencilerine birçokları için canını fide olarak vermek üzere, gönüllü olarak geldiğini zaten önceden bildirmişti. Tabii ki isteseydi kendisini kurtarabilirdi. Kendisini ele veren öğrencisi Yuhuda İskaryot askerlerle İsa'yı tutuklamak üzere geldiğinde, O'nu savunmak isteyen öğrencilere, Baba Tanrı'dan kendisini tutuklamak isteyenleri yok etmek üzere kendisine yardımında bulunsunlar diye, bütün tümen melek isteyebileceğini söyledi. Ama kendisini savunsaydı O'nunla ilgili peygamberlikler nasıl yerine gelecekti? İsa öğrencilerine: "Ama böyle *obnası gerektirimi bildiren Kutsal Yazılar o zaman nasıl yerine gelir?*" (Matta 26:54) dedi. Gerçekten Mesih isteseydi onları tek kelimeyle etkisiz hale getirebilirdi. İncil'in Yuhanna bölümünde şöyle okuyoruz: "Böylece *Yahuda yanına bir bölük askerle başkâhinlerin ve Ferisiler'in gönderdiği görevlileri alarak ortaya geldi. Onların ellerinde fenerler, meşaleler ve silahlar vardı. İsa, başına gelecekerin hepsini biliyordu. Öne çıkıp onlara, 'Kimi arıyorsunuz?' diye sordu. 'Nastrab İsa'yı' diye karşılık verdiler. İsa onlara, 'Benim' dedi. O'na itanet eden Yahuda da onlarla birlikte duruyordu. İsa, 'Benim' deyince*

gerileyip yere düştüler" (Yuhanna 18:3-6). Şüphesiz böyle bir ortamda, isteseydi kendisini kurtarabilirdi.

Kendisini çarmıh ölümünden kurtarmak istememesi görenleri de şaşırtıyordu. "Tanrı O'ndan hoşnut olsaydı O'nu ölümden kurtarırdı" diyorlardı. Yine Eski Ahit'te, Mesih'ten 1000 yıl önce yaşamış olan Davut peygamber, O'nunla ilgili şöyle bir peygamberlikle bulunuyordu: "Beni gören herkes alay ediyor, sırtıp baş sallayarak diyorlar ki, 'sırtını RAB'be dayadı, kurtarsın bakalım onu, madem onu seviyor, yardım etsin!'" (Mezmur 22:7-9).

Buna rağmen Mesih kendisini çarmıh ölümünden kurtarmak istemedi; çünkü gönüllü olarak çarmıh ölümüne gitmesi için çok geçerli sebepleri vardı.

Rab Mesih göklerden bildiriyor:

"Diri Olan Ben'im. Ölmüştüm, ama işte sonsuzluklar boyunca diriyim..." (Vahiy 1:18).

Mesih'in ölümü önemli mi?

Mesih'in ölümü birçok doğrulayıcı kanıta ispatlanan gerçek bir olay olmakla kalmıyor, çok önemli bir hakikattir. İncil'in çekirdeğini oluşturur. İncil: İyi haber (müjde) demektir. Elçi Pavlus Korint'teki imanlılara seslenirken:

30

"Şimdi, kardeşler, size bildirdiğim, sizin de kabul edip bağış kaldığımız Müjde'yi anımsatmak istiyorum. Size müjdelediğim söze sımsıkı sarılırsanız, onun aracılığıyla kurtulursunuz. Yoksa boşuna iman etmiş olursunuz. Aldığım bilgiyi size öncelikle ilettim: Kutsal Yazılar uyarınca Mesih günahlarımıza karşılık öldü, gömüldü ve Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildi" (1. Korintliler 15:1-4). "Kutsal Yazılar uyarınca" demek, her şeyin Eski Ahit'te yazıldığı gibi gerçekleşmesi gerektiği anlamındadır.

Mesih'in ölümünün önemini ve gerekliliğini anlayabilmemiz için aşağıdaki gerçekleri bilmemiz gerekir.

- Hepimiz günah işledik
- Tanrı kutsaldır ve günahı görmemezlikten gelmez.
- Tanrı insanı seviyor ve insan O'nun gözünde çok değerlidir.
- Tanrı insanı kurtarıken aynı anda hem adil hemde merhametli olmalıdır.

Hepimiz günah işledik

Tanrı'nın esinlemesi olan Kutsal Kitap diyor: "Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı" (Romalılar 3:23). Kutsal Kitap'ta bu gerçeği destekleyen, onaylayan birçok ayet var. Vicdanımız da günahlılığımızı bize haykırır. Davut peygamberin oğlu olan ve çok

31

bilgelikle bilinen kral Süleyman: "Çünkü yeryüzünde hep iyilik yapan, hiç günah işlemeyen doğru insan yoktur" (Vaiz 7:20) diyor. Peki neler günah sayılır? Birçok kişi sadece hırsızlık, cinayet, zina, dine küfür gibi kötü olan şeylerin günah olduğunu sanır. Ama günah, kurallara uymama veya bir emre karşı gelme şekli de olabilir; yani bir buyruğu yerine getirmeyip hedefi şaşırma olabilir. Kısacası: Tanrı'nın kutsallığına ve görkeminde uymayan, yaptığımız her şey günahdır. Zina yaptığında Tanrı'nın bir emrine karşı gelmekten günah işlenir. Aynı şekilde kötü düşünceler güttüğümüzde ve kötü fotoğraflara baktığımızda da Tanrı'nın kutsallığına uymayan bir şey yapmaktan günah işlemiş oluruz. Bu nedenle Mesih İsa: "Bir kadına şehvetle bakan her adam, yüreğinde o kadına zina etmiş olur" (Matta 5:28) diyor.

Tanrı'nın her yerde olduğunu; yaptığımız her şeyi gördüğünü ve söylediğimiz her şeyi işittiğini düşünmeliyiz. O'nun huzurunda yalan söylemek, O'nu görmemezlikten gelme ve saygısızlıktır. Aynı şekilde kötü fıkralar anlatmak, anlatılanlara kulak verip gülmek de günahdır. Bunları detaylı anlatmamın nedeni, genelde günah hakkında çok zayıf bir fikre sahip olduğumuzdur. Günah işlemenin ciddiyetini, bunun Tanrı'ya hakaret olduğunu kavrayamıyoruz. Kral Davut günah işlediğinde, Tanrı ona kral ve peygamber olduğu için özel davranmadı. Davut'un yanına başka bir peygamber gönderip, işlediği günahla Tanrı'ya hor gördüğünü anlamasını sağladı. İşte günah bu kadar ciddi bir şey.

32

İşlediğimiz günahların içinde ihmal günahları da var. İhtiyaç içinde gördüğümüz birine elimizden gelmesine rağmen, ihmal edip yardım etmemek günahdır. Kutsal Kitap şöyle diyor: "Bu nedenle, yapmanız gereken iyi şeyi bilip de yapmayan, günah işlemiş olur" (İncil, Yakup 4:17). Yazdıklarımızdan da anlaşıldığı gibi, hepimizin günah işlediğini ve günahın çok ciddi bir mesele olduğu görüyoruz.

Tanrı kutsaldır ve günahı görmemezlikten gelmez

İstedikimiz kadar dindar olalım, Tanrı'nın ne kadar kutsal olduğunu hiç birimiz anlayamayız. Hem Eski, hem de Yeni Ahit, Tanrı'nın kutsallığından sıkça söz ediyor. Tanrı'nın gözleri adaletsizliğe bakamayacak kadar safır. Yeşaya peygamber(6.bölüm) bir görüşünde, bir anlık da olsa Tanrı'nın kutsallığına tanık oluyor. Melekler Tanrı'nın kutsallığı ve görkemi karşısında yüzlerini örterek hiç durmadan: "Tanrı kutsal, kutsal, kutsaldır" diye ilahi söylediklerine tanık oluyor. Yeşaya bu görüşünde, Tanrı'nın kutsallığı ve görkemi karşısında günahlı halini ve acizliğini görünce korkuya kapılıp ağlıyor. Günahın hak ettiği adil yargıyı anlamak için Tanrı'nın yüceliği ve kutsallığına karşılık günahın ne kadar çirkin bir şey olduğunu görmeliyiz.

Bir öğrenci kendi arkadaşına hakaret ederse gerekli cezayı alır. Öğretmenine hakaret ederse: daha fazla ceza alır.

33

Müdürlüğe hakaret ederse cezası artırılır. Başbakanı veya daha yüksek makamda birine hakaret ederse cezası gitgide artar. Şimdi bir an durup, günahkâr olarak ne hak ettiğimizi düşünelim. Ceza, hakarete uğrayan kişinin mevkisine göre artıyorsa, sonsuz yüceliği ve kutsallığı olan Tanrı'ya karşı işlenen suçların ve günahların cezası ne denli büyük olur? Bu sorunun cevabı açık ve ürperticidir.

Tanrı insanı seviyor ve insan O'nun gözünde değerlidir.

Genel olarak insanların çoğu bu gerçeği bilmez. Alışla gelen inanca göre, genel olarak Tanrı'nın merhametli ve şefkatli olduğu bilinmemekle beraber, insanları gerçekten ne kadar çok sevdiği bilinmiyor. Kutsal Kitap bu gerçeği çok açık ifade ediyor. Evet, Tanrı insanın canına çok değer veriyor. Mesih İsa, bir insanın canını tüm dünya servetinden daha değerli görmesi gerektiğini söylüyor. İşte aynen söylediği sözler: *"İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur? İnsan kendi canına karşılık ne verebilir?"* (Matta 16:26.).

Kutsal Kitapta da yazıldığı gibi, Mesih'in ölüm sebebi Tanrı'nın insana olan sevgisidir. Tanrı insanı yaratırken kendi gözünde ne kadar değerli olduğunu kanıtladı. **Birincisi**, Tanrı "İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım" dedi. Bu sözlerini diğer yarattığı varlıklar için kullanmadı. **İkincisi**, insanın burnuna yaşam

soluğunu üfledi. Böylece insan yaşayan varlık oldu, ona sonsuza kadar kalıcı bir ruh verdi. **Üçüncüsü**, Tanrı insanı yaratırken onunla konuşarak kutsadı ve birçok ayrıcalık verdi. **Dördüncüsü**, Tanrı insanı yaratmadan önce ihtiyacı olan, zevk alabileceği her şeyi yarattı ve insanı yaratıktan sonra onun için cennet bahçesini dikti (bkz. Yarattığı 1-2). İnsanı kutlamak Tanrı'nın hep istediği. Hatta Nuh zamanında derin günaha düşmüş insanlık üzerine tufanı gönderirken bile onları tekrar bereketledi. İbrahim'e çağırda bulunarak kutsayıp bereketledi ve tüm ulusları da soyundan gelecek olan Mesih vasıtasıyla kutsayacağını söyledi.

Birazcık düşünersek, Tanrı'nın insana olan değer ve sevgisine hayran kalırız. Bunu Peygamber Davut da yazdığı 8. Mezmur'da dile getiriyor. Tanrı'nın ellerinin eseri olan gökyüzüne, yıldızlara ve aya bakarken hayretler içinde kalıp, Tanrı bu denli yüce olmasına rağmen insanı anıp ilgi göstermesine şaşırıyor. Kutsal Tanrı günahkâr insanı seviyor, ama günahtan nefret ediyor. Tanrı sevgi ve merhametini gösterirken kutsallığını da korur.

Tanrı insanı kurtarıırken aynı anda hem adil hemde merhametli olmaktadır.

Dünyasal bir hakim ağır suç işlemiş birini yargılamak aynı anda adil ve merhametli olamaz. Ağır suçluyu bağışlarsa

merhametli davranmış olur, ama adil değildir. Suçluya hak ettiği cezayı verirse adaletli davranmış olur, ama merhametli değildir. Belki biraz adil, biraz merhametli olmak mümkündür fakat, Tanrı tam adil ve sonsuz merhametli olduğunu göstermiştir. Bu, Mesih'in bizler için gönüllü olarak ölüme gitmesiyle sağlandı. Mesih çarmıhta ölüirken kendisini kurtarıcı olarak kabul eden bütün insanların günahının cezasını üstüne aldı.

Yukarıda anılan gerçekler genelde bilinmediğinden dolayı, Mesih'in bizim için öldüğünü birçok kişinin kabul etmesi kolay olmuyor. Gerçekte Kutsal Kitap diyor: "*Çarmıha ilgili bildiri mahva gidenler için saçmalık, biz kurtulmakta olanlar içinse Tanrı gücüdür*" (İncil, 1.Korintliler 1:18).

Bu konu, doğal olarak cevaplanması gereken bazı soruları da beraberinde getiriyor. **Birincisi**, ölmesi gereken neden Mesih olmalydı? İyi biliniyor ki, çok değerli şeyler daha az değerli şeylerle değiştirilmez. Örneğin birkaç bin Euro değerinde bir mücevher 20 Euro'yla değiştirilmez. Bunun gibi insanları kurtaracak olan kişinin de Tanrı'nın gözünde sonsuz bir değere sahip olması ve kendisini imanla kabul edenlerin tümünü kurtarabilmesi gerekir. Tanrı, Mesih için, kendisinden hoşnut kaldığı sevgili oğlu olduğunu söyledi. Kutsal Kitap, Tanrı kendi doluluğunun tümünün O'nda olmasını öngördüğünü yazar. Bu nedenle, kendisine iman edenlerin tümünü kurtarabilir. Hiç bir

elçi veya peygamber bunu iddia edemez. Günaha düşmüş insanı kurtarabilmenin şartlarından biri de, kurtarıcının günahsız olması gerektiğidir. Böyle biri düşüncesinde, konuşmasında ve eylemlerinde hiç günah işlememiş olmalıdır. Bu özellikler Mesih'ten başka kimsede yok. Tüm peygamber ve elçiler günah işlediklerini itiraf ettiler. Musa, Mezmur 90:8'de hem kendi, hemde halkının günahlarını Tanrı'ya anlatırken şöyle diyordu: "*Suçlarımızı önüne, gizli günahlarımızı yüzünün ışığına çıkaradin.*" Tanrı'nın büyük peygamberi Musa böyle söylediye, biz ne söylemeliyiz? Bize önemsiz görüne bile, Musa'nın bir hatası yüzünden Tanrı, onun Kenan diyarına girmesine müsaade etmedi. Tanrı, çölde su isteyen İsrail halkına su sağlamak için Musaya, kayaya buyruk vemesini isterken, Musa kayaya elindeki sopayla vurdu. Bize önemsiz gibi görünür, ama Tanrı'nın gözünde Musa'nın yaptığı itaatsizlikti; çünkü kendisine söyleneni tamı tamına yapmadı.

Büyük peygamberlerden Yeşaya, Tanrı'nın yüceliğini gördüğünde kayp ve bitik olduğunu anladı (Yeşaya 6:1-5). Davut peygamber, günahlarını anınca yatağı gözyaşıyla ıslandı (Mezmur 6:7). Tanrı'dan kendisini temizleyip yeni bir yürek vermesi için yalvardı (Mezmur 51:12). Elçi Yuhanna: "*Günahımız yok dersek kendimizi aldatırız*" (1.Yuhanna 1:8) dedi. Petrus İsa'ya: "*Ya Rab, benden uzak dur, ben günahlı bir adamım*" (Luka 5:8) dedi. Pavlus ilk günahlılardan olduğunu söylüyor (1.Timoteos 1:15). Günahsız bir insanı nerede bulabiliriz? Elbette günahsız

sadece Mesih'tir. Kutsal Kitap O'nun hakkında: "*Günahı hiç tanımayan*" (2.Korintliler 5:21). Petrus: "*Hiç günah işlemeyen*" (1.Petrus 2:22) ve Yuhanna: "*Kendisinde hiç günah olmayan*" (1. Yuhanna 3:5) diyor. Yalnız ve yalnız Mesih hakkında bunlar söylenebildiği için, sadece O, insanların kurtarıcısı olabilir.

İkincisi, kendimizi iyi işlerimizle kurtaramaz mıyız? Maalesef hemen hemen her dinde birçok kişi iyi işlerinin kendilerini günahın cezasından kurtarabileceğini sanırlar. Yargı gününde Tanrı, onların iyi emellerini terazinin bir kefesine, kötü emellerini ise diğer kefeye koyup tartacağını ve kaderlerinin böylece belli olacağını sanırlar. Her hangi biri, her günahın ağırlığını biliyor mu? Yalanın ağırlığı ne kadar? Ya yaşam boyunca söylenen yalanlar? Ahlaksızlık, dürüst olmama, açgözlülük ve diğer günahlar? Gerçekten insanı korkutan bir düşünce. Günaha, kendi tahmini ölçülerimizle değil, Tanrı'nın kutsallığında ve ışığında bakmalıyız.

Şimdi de yaptığımız iyiliklere bakalım ve tartalım. Dünyada eli, almış veya yüz sene içinde yaşayacağımız bir saray bize kaç mal olur? Ya cennette, sonsuzluklar için yaşayacağımız bir yeri nasıl kazanacağız? Dostum, orada böyle bir yeri hiç birimiz kazanacak güce sahip değil. Orası Tanrı'nın mekanıdır. Diyelim ki, birisi hiç günah işlememiş bile olsa, sadece cebenneme atılmamayı ümit edebilir, ama cennette gitme hakkına sahip değildir.

38

İyi işlerimizin genellikle gurur ve insandan gelen övgüyle çürütüldüğünü biliyor musun? Yeşaya peygamberin dediği gibi, tüm iyiliklerimiz kirlili bir paçavra gibidir (Yeşaya 64:6). Biryandan dindarca işler yaparken diğer yandan günah işlendiğini ifade ediyor.

Bir gün birçok ailelik bir apartmanın büyük giriş bölümünde namaz kılan bir adam gördüm. Bu adam namaz kılıyordu, o anda bir çocuk içeri girerken biraz gürültü yaptı. Bunun üzerine adam namazını bırakıp çocuğa küfürler savurup bağardı. Çocuk dışarı kaçtıktan sonra, adam tekrar namazına kaldığı yerden devam etti. Şimdi, adam istediği kadar kendisini ykarmış olsun, böyle bir namaz kabul görür mü? İyi emel ve davranışlarımız olsa da, günahlarımızı silemezler. Burada çok önemli bir gerçek var: İyi işler, kötü işleri silmez. Birini öldüren kişi katildir; istediği kadar daha önce iyi işleri olsun. Ya da birisi bir kere bile olsa günah işlediyse, günahkârdır.

Kutsal Kitap, hiç kimse yasa karşısında aklanamaz (Romalılar 3:20) diyorsa şaşırmayalım. Aslında Tanrı'nın Yasası, sadece günahkâr olduğumuzu gösteriyor. Bunun için iyi işlerimiz güvenmemiz aldattıcı olur. İsa Mesih bir benzetmede, iki kişinin dua etmek için tapınağa gittiğini, birisinin dindar bir Ferisi, diğerinin ise haksızlık yapan ve kötü tananan gümrük memuru olduğunu söylüyor: "*Ferisi ayakta kendi kendine şöyle dua etti: 'Tanrım, öbür insanlara soygunculara, hak yiyenlere, zina edenlere- ya da şu vergi*

39

görevisine benzemediğim için sana şükrederim. Haftada iki gün oruç tutuyor, bütün kazancımın ondalığını veriyorum. Vergi görevlisi ise uzakta durdu, gözlerini göğe kaldırmak bile istemiyordu, ancak göğsünü döverecek, Tanrım, ben günahkâra merhamet et" (Luka 18:9-13) diyordu.

Diğer bir deyişle: Birisi dindar, iyi işler yapan ve bu yolla Tanrı'nın beğenisini kazanacağını sanan biriydi. Diğer insanlardan daha iyi olduğunu düşünüyordu; normal olarak insanlık ve ahlâki bakımından öyleydi de. Diğerisi ise günahkâr olduğunu ikrar ediyor ve Tanrı'dan merhamet diliyordu. Şimdi İsa Mesih'in bunlar hakkındaki düşüncesine bakalım. İsa, gözlerini göğe bile kaldırmaya kendini layık görmeyen ve günahkâr halini kabul eden kişi aklanmış olarak eve gitti diyor. Buna karşılık kendisini başkalarından üstün gören kişinin duasının değersiz olduğunu söylüyor.

Üçüncüsü, İyi işler ve Tanrı'nın merhametinden oluşan bir birleşime ne dersiniz? Yani biraz iyi işlerle, biraz da Tanrı'nın merhametiyle kurtuluş olmaz mı? İlk bakışta mantıklı görülebilir. Aslında birçok insanın düşündüğü de budur. "Biz, bize düşeni yapalım, Tanrı'da kendisine düşeni yapsın" diyorlar. Ama Tanrı bu konuda ne diyor? Kurtuluşun iyi işlerle değil, lütufla olduğunu söylüyor. İyi işlerin elbette önemi var, çünkü onlar kurtuluşun meyveleridir. Ama kurtuluş onların sayesinde değil. Bu konuda Kutsal Kitap'tan bir kaç ayet verelim.

40

"İman yoluyla, lütufla kurtulduz. Bu sizin başarmanız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödüllü değildir" (Efesliler 2:8-9).

"Tam bir bilgelik ve anlayışla üzerimize yağdırdığı lütfunun zenginliği sayesinde Mesih'in kanı aracılığıyla Mesih'te kurtuluşa, suçlarımızın bağışlanmasına kavuştuk" (Efesliler 1:7-8).

"İnsanlar İsa Mesih'te olan kurtuluşla, Tanrı'nın lütufluyla, kurşüksüz olarak aklanırlar" (Romalılar 3:24).

Bu ayetlerden de gördüğümüz gibi, hak etmediğimiz halde, sadece Tanrı'nın lütuflu kurtuluyoruz. Bunun da, Mesih'in çarmıhta sunduğu kurtuluş işine dayandığını anlıyoruz. Merhamet Tanrı'nın insanlara sunusu, iman da insanların tanrısal sunuyu kabul etmeleridir. Yine Romalılar 11:6'da:

"Eğer bu, lütufla olmuşsa, iyi işlerle olmamış demektir. Yoksa lütufla artık lütufla olmaktan çıkar!" diyor. Bu Tanrı'nın esinlenmiş sözündeki açık öğretilidir. Birçok kişi şu soruyu soruyor: Eğer kurtuluş iman yoluyla, lütufla ise, iman edip daha sonrada istediğimizi yaparsak, buna rağmen kurtulacak mıyız? Bunun cevabı: İmanlı biri sadece Tanrı'nın istediği şeyleri yapar. Gerçek iman, İsa Mesih'i yüreğe almak ve yeni ruhsal bir yaşam elde etmektir. Yenilenen kişi adil olanı sever ve günahtan nefret eder. İnsanın yaşamında değişiklik yapmayan iman, gerçek iman değildir. Bu sadece bir iman ikrarına onay vermek olur.

41

19

Dördüncü, Tanrı'nın Mesih İsa'yı bizim yerimize cezalandırması doğru muydu? Mesih'in kendisini gönüllü ve isteyerek kurtuluş kurbanımız olarak sunduğunu kavramamız gerekir. Buna zorlanmadı. Öğrencilerine, birçokları için yaşamını kefarete etmek üzere geldiğini söyledi (Matta 20:28). İyi çoban olduğunu, iyi çobanın koyunları için canını verdiği söyledi (Yuhanna 10:11). İsa Mesih, ölümü ve dirilişle ilgili konuşurken şöyle diyordu: "Canımı, tekrar geri almak üzere veririm. Bunun için Baba beni sever. Canımı kimse benden alamaz; ben onu kendiliğinden veririm. Onu vermeye de tekrar geri almaya da yetkim var. Bu buyruğu Babam'dan aldım" (Yuhanna 10:17-18). Görüyoruz ki, ölüme gönüllü olarak giderken kendi isteklerini Tanrı'nın isteklerine tümüyle uyumlu kıldı. Tüm bunlar, insan aklının kavrayamayacağı sevgisini anlamamızı, bizim de kendisini sevmemizi ve hamid etmemizi sağlamalıdır. Anlatıklarımızı toparlarsak: Mesih'in ölümünün tartışma götürmez tarihi bir gerçek ve kurtuluşumuz için gerekli olduğunu, O'ndan başka kurtarıcının olmayacağını ve bizler için gönüllü olarak ölüme gittiğini gördük. Ve kendi kendimizi kurtaramayacağımızı anladık. Tanrı da, Mesih'ten başka kimsede kurtuluşun olmayacağını sözünde açık anlatıyor. "Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur" (Elçilerin İşleri 4:12).

"Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtıyor: 'Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü'" (Romalılar 5:8).

42

3. Üçlü Birlik

Üçlü birlik çok tanrılık anlamında mıdır?

Bu çok önemli konuya girmeden önce Kutsal Kitap'ın temel öğretisinde sadece tek Tanrı öğretisinin mevcut olduğunu bilmeliyiz. Hem Eski, hem de Yeni Ahit bize bu çok önemli temel gerçekleri öğretiyor. Burada birkaç ayet verelim.

"Bunun için, bugün RAB'in yukarıda göklerde, aşağıda yeryüzünde Tanrı olduğunu, O'ndan başkası olmadığını bilin ve bunu aklınızdan çıkarmayın" (Yasanın Tekrarı 4:39).

"Dinle, ey İsrail! Tanrımız RAB tek RAB'dir Tanrımız RAB'bi bütün yüreğinizle, bütün canınızla, bütün gücünüzle seveceksiniz" (Yasanın Tekrarı 6:4-5).

"RAB, İsrail'in Kralı ve Kurtarıcısı, Her Şeye Egemen RAB diyor ki, 'İlk ve son benim, Benden başka Tanrı yoktur'" (Yesaya 44:6).

"RAB benim, başkası yok, Benden başka Tanrı yok" (eşaya 45:5).

"Benden başka Tanrı yok, adil Tanrı ve Kurtarıcı benim. Yok benden başkası. Ey dünyanın dört bucağındakiler, Bana

43

20

dönün, kurtulursunuz. Çünkü Tanrı benim, başkası yok” (Yeşaya 45:21-22).

“Hepimizin babası bir değil mi? Bizi yaratan aynı Tanrı değil mi?” (Malaki 2:10).

“Tanrım Rab’be tapacak, yalnız O’na kulluk edeceksin”, diye yazılmıştır” (Matta 4:10).

“... Tanrı tektir ve O’ndan başkası yoktur” (Markos 12:32).

“Birbirinizden övgüler kabul ediyorsunuz, ama tek olan Tanrı’nın övgüsünü kazanmaya çalışmıyorsunuz. Bu durumda nasıl iman edebilirsiniz?” (Yuhanna 5:44).

“Aracı tek bir tarafa ait değildir; Tanrı ise birdir” (Galatyalılar 3:20).

“Çünkü tek Tanrı ve Tanrı’yla insanlar arasında tek aracı vardır. O da insan olan ve kendisini herkes için fidiye olarak sunmuş bulunan Mesih İsa’dır” (1. Timoteos 2:5).

“Sen Tanrı’nın bir olduğuna inanıyorsun, iyi ediyorsun” (Yakup 2:19).

Kutsal Kitap’ın üstüne basa basa ve açık bir şekilde tek Tanrı’dan söz ettiği temel gerçekleri ispatlamak için daha birçok ayet verilebilir. Bundan da anlaşılıyor ki, Kutsal

Kitap’a dayanan Hristiyanlık öğretisinde çok tanrılık yoktur.

Üçlü Birliğin anlamı

O halde üçlü birlikten ne anlıyoruz? Bu sözcük Kutsal Kitap’ta yok. Bazıları buna “Teslis” diyor, ama bu sözcük de Kutsal Kitap’ta bulunmaz. Üçlü birlik kavramı, insanın mantığıyla ve tanıyla Tanrı’nın karakteri ve yüce varlığını tamimi bir denemeyle anlatma çabasıdır. Her mantıklı insan, Tanrı’yla ilgili bazı gerçeklerin insan aklını aşacağını bilmelidir.

Kutsal Kitap’ın öğretisinde tek Tanrı olduğunu böylece anlamış olduk. Yine de tek olan Tanrı kendisini üç kişilikte açıklamıştır. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh olmak üzere sonsuza kadar kalıcı üç kişilikte. İşte buna “Üçlü Birlik” denir.

Tanrısal birlik, insansal birlik gibi değildir. İnsan kendi biriminde (bütünlüğünde) sınırlıdır. Bu, tüm yaratılan canlılar için geçerlidir. Aynı anda iki değişik yerde bulunamaz. Ama gerçek ve diri olan Yaradan hakkında aynı şeyi söyleyebilir miyiz? Tabii ki hayır. Tanrı isterse tahtında, gökyüzünde oturup aynı anda yerde olabilir. Bu da Tanrı’nın bir kısmı gökte diğer kısmı yerde anlamına gelmez; çünkü Tanrı bölünmez. Tahtında gökyüzünde görkemiyle otururken aynı zamanda yerde de olabilir;

çünkü O Tanrıdır. Bu gerçeği fizik veya matematik kanunlarıyla analiz edemeyiz. Tanrı tüm bu kanunların ötesindedir. Kendi yaratıklarını matematik, fizik ve kimya kanunlarına bağımlı kıldı, ama kendisi bu kanunların dışında, üstündedir. Yaratılanlardan veya maddelerden söz ederken 1+1=3 diyebiliriz. Ama Tanrı ruhtur. Yarattığı doğa kanunlarına bağımlı değildir. Bir kere daha söylemek gerekirse: Tanrı gökyüzünde ve yerdeyken aynı ve tek Tanrıdır, iki değil. İşte, aslında bu olay İsa Mesih insan benzerliğinde gerçekleşen oldu. Tanrı hakkındaki hakikatleri öğrenmemizin tek kaynağı, Kutsal Kitap'ta söylediği kendi kutsal sözleridir.

Kutsal Yazılar'da Tanrı, Mesih'le ilgili şöyle der: "Kuşkusuz Tanrı yolunun sırrı büyüktür. O, bedende görüldü" (1. Timoteos 3:16). Bedende görünme genel olarak "insan olmak" anlamında kullanılır. Bu sözcük de Kutsal Kitap'ta yok, fakat Kutsal Kitap'ın gerçeklerini anlatır.

İnsan bedeninde görünmek

Bu anlatım, Tanrı'nın bir insan bedeninde dünyaya geldiğinin gerçeğini tanımlar. Bazıları için inanılmaz ve yabancı bir kavram. Fakat Tanrı'nın bize olan sevgisini (insan aklının kavrayamayacağı bir sevgiyi) anlatır. Günahlı doğaya sahip olan biz insanlar, böyle bir sevgiyi hayal bile edemeyiz. Ancak, Tanrı'nın sevgisi tanrısaldir. Bununla da insanın Tanrı gözünde değerli olduğunu

anıyoruz. Daha önce söylenenleri tekrar hatırlayalım: Tanrı insanı yarattığında onunla çok yakın bir ilişki içindeydi. Onu cennet bahçesinde ziyaret edip sohbet ediyordu. Bu beraberlik günah vasıtasıyla yok oldu; fakat Tanrı bu beraberliği tekrar sağlamak istedi. Aksi takdirde şeytan zafer kazanmış gibi görünecekti; böyle olmaması gerekirdi.

Kurtuluş işi için insan bedeninde görünmek bir zorunluluktur. Bedende görünmeyi anlamak için bunu biraz tarihi olaylarla resimleyelim. Birçoğumuz bazı kralların muhteşem krallık elbiseleriyle insanları ürkütmemek için kıyafet değiştirerek fakir insanların evlerine gidip sorunlarına değindiğini duymuşuzdur. Bir kitapta, bir padişahın bunu yaptığını okumuştum. Şüphesiz böyle kişileri ve yaptıklarını takdirle karşılamak gerekir. Bir kişinin konumu ne kadar büyükse, onun bu alçakgönüllü tutumu da o kadar çok takdir edilir. Ancak bunlardan en değerlisi ve en büyüğü kim? Bizleri yaratan Tanrı değil mi? Dünya'ya beden alarak gelmek isterse kim bunu yasaklayabilir? Böylece, bunun gibi mükemmel bir yolla Tanrı'yi tanıma fırsatımız oldu.

Bir zamanlar bir çocukla ilgili bir hikâye okumuştum. Bir araba yolunda karşidan karşıya kendilerine yol açmış, uzun bir kuyruk halinde geçen karıncaları hayranlıkla seyrediyordu. Uzaktan bir arabanın geldiğini görünce, karıncalara yüksek sesle, araba tarafından ezilmemek için

yoldan çekilmelerini haykırıp duruyordu. Bunu gören yaşlıca bir adam, gence ne yaptığını sormuş. Genç de ona anlatmış durumu. Bunun üzerine adam, karıncaların kendisini anlamlarını istiyorsa, onlardan biri olması gerektiğini söylemiş. Tanrı da bizim gibi beden alarak geldi, çünkü diğer şekilde O'nu anlayabilecek kapasitede değildik. Bunun için Mesih: "Beni görmüş olan, Baba'yı görmüştür" (Yuhanna 14:9) dedi. Ve yine Yuhanna bölümünde, "Tanrı'ya hiçbir zaman hiç kimse görmedi. Baba'nın bağrında bulunan ve Tanrı olan biricik Oğul O'nu tanıttı" (Yuhanna 1:18) deniliyor.

Bu ayet bizi ilginç bir soru sormaya yönlendiriyor: "Mesih Tanrı'nın Oğlu'dur" derken, ne demek istiyoruz? Akli başında olan herkes, Tanrı'nın bir insanla (hâşâ) cinsel bir birlikteliğinden söz etmediğimizi anlar. Böyle bir düşünce, yeri ve göğü yaratan diri ve gerçek Tanrı'ya tapınan herkes tarafından reddedilmelidir. Eski çağlardaki putperest halklarda böyle bir görüş vardı. Bir Hristiyan Tanrı'nın ruh olduğunu bilir ve böyle bir düşünceyi nefretle karşılar. Mesih'in Oğulluk kavramını açıklamadan önce bunun Hristiyan buluşu olmadığını, bizzat Tanrı'nın kendisi bu kavramı kullandığını söylemek isterim.

Tanrı, Melek Cebrail'i bakire olan Meryem'e gönderdiğinde, Cebrail onun yanına gidip: "Selam, ey Tanrı'nın lütfına erişen kız! Rab seninledir" dedi. Söylenelere çok şaşıran Meryem, bu selamın ne anlama gelebileceğini düşünmeye başladı. Ama melek ona, "Korkma Meryem" dedi, "Sen

Tanrı'nın lütfuna eriştin. Bak, gebe kalıp bir oğul doğuracak, adını İsa koyacaksın. O büyük olacak, kendisine 'Yüceler Yücesi'nin Oğlu' denecek" (Luka 1:28-32).

Meryem buna şaşırıp, bunun nasıl olacağını, daba eline erkek eli değmediğini söyleyince, Melek ona şöyle yanıt verdi: "Kutsal Ruh senin üzerine gelecek, Yüceler Yücesi'nin gücü sana gölge salacak. Bunun için doğacak olana kutsal, 'Tanrı Oğlu denecek'" (Luka 1:35).

Gördüğümüz gibi Meryem'in gebe kalıp bir oğul doğuracağı ve bunun "Tanrı Oğlu Mesih İsa" olacağı gerçeği, bizzat Tanrı tarafından meleği Cebrail vasıtasıyla Meryem'e önceden bildiriliyor.

Tanrı bu gerçeği sonradan kendi sesiyle, Mesih görevine başlamadan evvel insanlara duyurdu. Mesih görevine başlamadan önce vaftizci Yahya'ya giderek vaftiz oldu ve bununla da görevine başladığını hem Tanrı, hem de insanların önünde açıklamış oldu. Vaftiz olup sudan çıktuktan sonra: "Göklere gelen bir ses, 'Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum'" dedi (Matta 3:17). Bu olay İncil'in diğer bölümlerinde de kaydedilmiştir.

Tanrı, çarmıh olayından kısa bir süre önce İsa Mesih'in kendisinden gelmiş olduğu gerçeğini yine tekrarlıyor: "...İsa, yanına yalnız Petrus, Yakup ve Yakup'un kardeşi Yuhanna'yı alarak yüksek bir dağa çıktı. Onların gözü önünde İsa'nın görünümü değişti. Yüzü güneş gibi parladı,

görselleri ışık gibi bembeyaz oldu. O anda Musa'yla İlyas öğrencilere göründü. İsa'yla konuşuyorlardı. Petrus İsa'ya, 'Ya Rab' dedi, 'Burada bulunmamız ne iyi oldu! İstersen burada üç çardak kurayım: Biri sana, biri Musa'ya, biri de İlyas'a' Petrus daha konuşurken parlak bir bulut onlara göğe saldı. Buluttan gelen bir ses, 'Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum. Onu dinleyn!' dedi (Matta 17:1-5).

Bu olay Markos ve Luka'nın yazdıkları İncil bölümlerinde de var. Tanrı Mesih'e: "Sevgili Oğlum" diyorsa, hangimiz buna itiraz edebiliriz? Hiç kimse Tanrı'ya böyle söylememesi için bir yasak getirebilir mi? Kutsal Kitap'tan daha birçok ayet vererek Mesih İsa'nın Tanrı'nın ezeli Oğlu olduğunu gösterebiliriz. Fakat burada verdiğimiz ayetlerde açıkça Tanrı'nın kendisi Mesih'e "Oğlum" dediğini görüyoruz.

Tanrı'nın Oğlu hangi anlamdadır? Daba önce de açıkladığımız gibi Tanrı'nın (hâşâ), bir karısı olmadığını anlattık. Böyle bir düşünce gerçekten hakaret ve küfürdür; iğrenç bir düşüncedir. Bunun anlamı: Mesih'in Tanrı'dan geldiği, O'nun özünden olduğudur. Bir insandan doğan insandır. Bir hayvandan doğan da hayvandır. Mesih'in Tanrı Oğlu oluşu fiziksel değil, ruhsaldır. Bir insanla birleşme sonucu değildir. Bunun ötesinde, anlayışımızın sınırlı olduğu bilinciyle hareket ederek, Tanrı'nın kendisi hakkında söyledikleri karşısında eğilip O'na tapınarak inanmalıyız. İnsan anlayışı sınırlıdır ve sınırlı olan sonsuz (sınırsız) olanı kavrayıp keşfedemez.

İsa Mesih'e iman etmeden önce, insanın anlayışı ruhsal açıdan zifiri karanlıktadır. İsa Mesih Rab ve Kurtarıcı olarak kabul edildiğinde bu şaşkınlık geçer ve insanın ruhu aydınlanır.

Aşağıda vereceğimiz Kutsal Kitap ayetleri, Tanrı'nın birliğini anlamamıza yardımcı olacaktır.

İsa Mesih kendisine iman edenler hakkında konuşurken: "Koyunlarım sesimi işitir. Ben onları tanırım, onlar da beni izler. Onlara sonsuz yaşam veririm; asla mahvolmayacaklar. Onları hiç kimse elimden kapamaz. Onları bana veren Babam her şeyden üstündür, Onları Babamın elinden kapmaya kimsenin gücü yetmez. Ben ve Baba biriz" (Yuhanna 10:27-30) dedi.

Öğrencileriyle konuşmasında iki kez, Yuhanna'nın 14:8-11 bölümünde "Babanın kendisinde, kendisinin de Babada" olduğunu söyledi.

Kutsal Ruh da Tanrı'dır ve hem Baba'yla hemde Oğul'la birdir. Hananya adlı biri yalan söylediğinde Petrus ona: "Hananya, nasıl oldu da Şeytana ıydan ve Kutsal Ruha yalan söyledin?...Sen insanlara değil, Tanrı'ya yalan söylemiş oldun" (Elçilerin İşleri 5:1-4) dedi.

İsa Mesih göğe çıkmadan önce öğrencilerine, tüm uluslara kurtuluş müjdesini yaymalarını, O'ndan öğrendiklerini

insanlara öğretilmelerini ve onları "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla" vafiz etmelerini buyurdu (Matta 28:18). Buradaki anlatımda "Adlarıyla" değil "Adıyla" ifadesinin kullanılmış olduğuna dikkat edelim. Çünkü tek isimden, yani gerçek ve diri olan Tanrı'nın "Tek adından" söz ediliyor. Bu bir sırdır. Evet, aynı zamanda Tanrı'nın esinlenmiş sözünde öğretilen taurisal bir gerçektir.

Bu gerçekler çok değerli ve önemli hakikatler içerir. Burada, bizi mahvolmaktan kurtarmak için kendisiyle bir olan Oğlu'yu gönderen Baba'nın sevgisini görüyoruz. Tanrı biricik, tek ve eşsiz olan Oğlu'nu bizim için dünyaya gönderdi. "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbirini mahvolmasın, ama hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanna 3:16). Burada ayrıca, kendisini imanla yüreklerine alanların günahlarını bağışlayıp, onlara sonsuz yaşam vermek için gönüllü olarak ölüme giden Mesih'in sevgisini de görüyoruz. Tanrı'nın Kutsal Ruh'u bize günahlarımızı gösterip tövbeye yönlendirir ve Mesih'e iman etmemizi sağlar. Görüyoruz ki, Tanrı'nın tüm işleri bizim bereketlenmemiz içindir.

Üçlü birlikle ilgili öğretiyi ayrıca başka bir sorunu çözüyor. Birçoklarını şaşkırtan bir soruya da cevap veriyor. Tanrı herhangi birini veya birşeyi yaratmadan evvel de "Sevdiği Tanrı'sı" olan, değil miydi? Öyleyse daha önce kimi sevdi? Kiminle beraberliği vardı? Bu sorunun cevabı yukarıda

anlattığımız gibi, Tanrı'nın mükemmel birliğinin özünde, karakterindedir. Vereceğimiz ayetler bu konuya ışık tutacaktır.

Mesih bizim için çarmıh ölümüne gitmeden kısa bir süre önce gözlerini gökyüzüne kaldırarak: "Baba, dünya var olmadan önce ben senin yanındayken sahip olduğum yücelikle şimdi beni yanında yücelt.... Çünkü dünyanın kuruluşundan önce sen beni sevdi" (Yuhanna 17:5 ve 24).

Kutsal Kitap'ın incelediğimiz bu bölümlerinden açıkça anlaşılıyor ki, İsa Mesih sıradan bir insan değildir. O'nun sadece bir peygamber, bir haberci, veya büyük bir öğretmen yada birçok mucize yapan mükemmel biri olduğuna inanmak yetmez. O bedende görünen Tanrı'dır. Birçok inanmayan için tökezleme taşıdır. Ölümünü isteyen Yahudiler için de tökezleme taşıdır. Onlara göre O, sadece Şabat günü düzenini bozma ile kalmayıp, Tanrı'nın kendi babası olduğunu söyleyerek kendisini Tanrı'ya eşit kıldı. Bunun için O'nu öldürmek istediler (Yuhanna 5:18). Romalı Vali Pilatus'tan İsa'yı öldürmesini isteyerek şöyle diyorlardı: "Bizim bir yasamız var, bu yasaya göre O'nun ölmesi gerekir. Çünkü kendisinin Tanrı Oğlu olduğunu ileri sürüyor" (Yuhanna 19:7). Fakat Mesih açıkça onlara: "Benim O olduğuma iman etmeseniz, günahlarınızın içinde öleceksiniz" (Yuhanna 8:24) diyordu. Öyleyse seçim çok açık. Ya Mesih'in Tanrı'lığına inanmayıp iman etmeyen ve günahları içinde ölen Yahudiler'in tarafı tutulacak, yada Tanrı'nın Sözü olan Kutsal Kitap'ın anlattığı gerçeğe inanılacak.

Mesih'in Tanrı'lığını destekleyen ve kanıtlayan o kadar çok ayet var ki, bunların hepsini derlemeye kalkarsak kocaman bir kitap yazarız. Konuyu kısa kesmek için sadece birkaç örnek verelim. Eski Ahit, Mesih hakkında açıkça diyor: "Çünkü bize bir çocuk doğacak, bize bir oğul verilecek. Yönetim onun omuzlarında olacak. Onun adı Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı, Ebedî Baba, Esenlik Önderi olacak" (Yeşaya 9:5). Yeni Ahit'te de O'na, "Herkesin Rabbi" (Elçilerin İşleri 10:36), "Yüce Rab" (1.Korintliler 2:8), "O her şeyin üzerinde hüküm süren, sonsuza dek övülecek Tanrı'dır!" (Romalılar 9:5) deniliyor. O'nun mucizeleri Tanrı'lığına tanıklık ediyor. Mesih Tanrı olduğunu söyledi ve yaptığı mucizeler söylediği gerçekleri ispatladı. Hastaları iyileştirdi, cüzzamlıları pakladı, körlerin gözlerini açtı ve ölüleri diriltti. Beş bin adamı eşleri ve çocuklarıyla beslemek ve iki balıkla doyurdu. Bu yaratma işiydi. Kur'an bile O'nun bir kuş yapıp can verdiğini söylüyor. Yaşam verebilmek demek, Tanrı olmak demektir. Ayrıca Mesih doğa üzerinde de hüküm sürdüğünü gösterdi. Göldeki fırtına olayında rüzgara ve dalgalara emir verince fırtına dindi, ortalık sülman oldu. Su üstünde yürüdü ve daha birçok mucizeler yaptı. Mesih bu mucizeleri yapmakla kalmadı, öğrencilerine de kötü ruhlar üzerinde yetki verdi. Böylece kötü ruhları kovma, her hastalığı, her illeti iyileştirme yetkisi verdi (Matta 10:1). Öğrenciler bu mucizeleri Mesih'in adıyla yaptılar, ama kendisi kendi adıyla yaptı tüm bunları. Mesih göğe çıktuktan sonra da öğrencileri O'nun adının gücüyle hastaları iyileştirme

mucizelerini gerçekleştirdiler. Petrus doğuştan felçli bir adama: "Mesih İsa'nın ismiyle ayağa kalk ve yürü" deyince, adam hemen kalkıp yürüdü (Elçilerin İşleri 3:6). Gerçekten İsa Mesih'in adı çok harikadır.

Kutsal Kitap özellikle İsa Mesih'ten başka kimsede kurtuluş olmadığını söylüyor: "Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur" (Elçilerin İşleri 4:12). Başka bir yerde de şöyle yazılı: "Peygamberlerin hepsi O'nunla ilgili tanıklıkta bulunuyorlar. Şöyle ki, O'na inanan herkesin günahları O'nun adıyla bağışlanır" (Elçilerin İşleri 10:43). İster peygamber olsun, ister elçi, bir insan hakkında bunların söylenmesi mümkün değildir. Ne İbrahim, ne Musa, ne de başka bir peygamber insanlara: Herhangi birimize iman ederseniz günahlarımız bağışlanır ve sonsuz yaşamı alırsınız diyebilirdi.

Mesih'le beraber çarmıha gerilen haydutlardan biri çarmıhtayken tövbe edip, cennete gittiğinde Mesih'ten kendisini hatırlamasını istediğinde, Mesih ona: "Bugün benimle birlikte cennete olacaksın" sözü verdi. Sıradan bir insan, ölmek üzere olan bir hayduta bu sözü asla veremezdi. Dünyanın en günahkâr insanı, Mesih'e iman ettiğinde yaşamı değişip yeni bir kişiliği olur. Bu da Mesih'in sadece bir peygamber veya elçi olmadığını kanıtlar. Gerçekte Elçiler, kendileri bile Mesih'in elçileri ve hizmetkârları olduklarını onayladılar. Hristiyan bir anne babaya sahip

olmak, iman duasını ezberlemek veya bir kilisede kayıtlı olmak insanı Hristiyan yapmaz. Ancak Mesih İsa'yı imanla yüreğine alan kişi Hristiyan'dır. Böylece insanda kurtuluş sağlayan tanrısal bir iş başlar ve yaşamı bu dünyada son bulduğunda cennete gideceğini bilir.

Günahkâr ve düşmüş insanlara söylenmiş en harika haber budur: "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, ama hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanna 3:16).

Bu açıklamalarımıza son vermeden önce çok önemli bir noktaya değinmek istiyorum. Daha önce de belirtildiği gibi, sadece Tanrı'nın merhameti vasıtasıyla kurtuluruz; böylece bizler için ölüme giden İsa Mesih'e iman eden hiçkimse mahvolmaz, ancak günahlarının affına ve sonsuz yaşama sahip olur. Kutsal Kitap, Yasa'nın Musa vasıtasıyla verildiği, ama lütuf ve gerçeğin İsa Mesih aracılığıyla geldiğini söyler (Yuhanna 1:17). Musa'ya verilen Yasa cezayı öngörüyordu. Herkesin günahkâr olduğunu ve mahvolmayı hak ettiğini gösteriyordu. Ancak İsa Mesih'e olan gerçek iman, insanı değiştirip yeni yaratık yapıyor. Yine Kutsal Kitap bize, İsa Mesih'e iman edenlerin, yani O'nu yüreklerine alanların ruhsal bir doğuş aldıklarını ve Tanrı'nın çocukları olduklarını öğretiyor (Yuhanna 1:12,13). Bize kurtuluş sağlayan Tanrı'nın merhameti nasıl bir yaşam sürmemiz gerektiğini bize öğretir.

Daha önce hürsüz olan bir adama ne olacak? Tanrı'nın merhameti ona artık hürsüzlük yapmamasını, tersine kendi elleriyle çabışıp para kazanmasını ve gerekirse başkalarına da yardım etmesini öğretir (Efesliler 4:28). Tanrı'nın merhameti işte böyle bir değişim yapar. Bir hürsüzun ellerini kesmek yüreğini değiştirmez. Fakat İsa Mesih'e olan iman bunu sağlıyor. Diğer günahlar için de durum böyledir. İman edene ruhuyla, bedeniyle ve canıyla İsa Mesih'e ait olduğu öğretilir. İlk kurulan kiliselerden olan Korint kilisesinde iman etmeden önce çok kötü yaşamları olan insanlar vardı. Pavlus onlara yazdığı mektupta, eskiden nasıl günahkarlar olduklarını hatırlatıp: "...bazılarımız böyleydiniz; ama yıkandınız, kutsal kıldınız, Rab İsa Mesih adıyla ve Tanrı'nın Ruhunu aracılığıyla akladınız" (1.Korintliler 6:11) diyordu.

Mesih günahkârları kabul edip onlarla yemek yediği ve öğrettiği için, Yahudi din bilginleri tarafından eleştirildi. Bundan dolayı Mesih onlara kaybolan oğul hikâyesini anlattı: "Bir adamın iki oğlu vardı. Bunlardan küçüğü babasına, 'Baba' dedi, 'Malından payıma düşeni ver bana.' Baba da servetini iki oğlu arasında paylaştırdı. Bundan birkaç gün sonra küçük oğul her şeyini sürerek varını çoğunu ülkeye gitti. Sefahat içinde bir yaşam sürerek varını çoğunu çarçur etti. Delikanlı her şeyini harcadıktan sonra, o ülkede şiddetli bir kıtlık baş gösterdi, o da yokluk çekmeye başladı. Bunun üzerine gidip o ülkenin vatandaşlarından birinin hizmetine girdi. Adam onu, domuz gütmek üzere otlaklarına

yolladı. Delikanlı, domuzların yediği keçiboynuzlarıyla kararını doyurmaya can atıyordu. Ama hiç kimse ona bir şey vermedi. Akli başına gelince şöyle dedi: 'Babamın nice içisinin fazlasıyla yiyeceği var, bense burada açlıktan ölüyorum. Kalkıp babamın yanına döneceğim, ona, Baba diyeceğim, Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlan olarak anılmaya layık değilim. Beni işçilerinden biri gibi kabul et.' Böylece kalkıp babasının yanına döndü. Kendisi daha uzaktayken babası onu gördü, ona acıdı, koşup boynuna sarıldı ve onu öptü. Oğlu ona, 'Baba' dedi, 'Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlan olarak anılmaya layık değilim.' Babası ise kölelerine, 'Çabuk, en iyi kaftanı getirip ona giydirin!' dedi. 'Parmoğuna yüzük takın, ayabularna çarık giydirin! Besli danayı getirip kesin, iyelim, eğlenelim. Çünkü benim bu oğlum ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu.' Böylece eğlenmeye başladılar" (İncil, Luka 15:11-24).

Mesih bu olayı anlatırken, pişmanlık duyup kendisine gidenleri kabul eden göksel Baba'nın yüreğini tanımamızı istedi. Babası onu sadece kabul etmele kalmadı, onun pozisyonunu da değiştirdi. En iyi kaftanı giydirdi, besli danayı kestirip şölen hazırlatarak sevinçle eğlendiler. Oğlunun kaybolduğunu, şimdi bulunduğunu, ölüyken yaşama döndüğünü söyledi. İsa Mesih de, tövbe eden her günahkâr için göklerde aynı şekilde sevinç olduğunu anlattı. Anlamamız gereken şu: Tanrı'nın merhameti bizi kurtarır, değiştirir ve bizi O'nunla sonsuzluklarda birlikte olmak üzere hazırlar.

"Çünkü Tanrı'nın bütün insanlara kurtuluş sağlayan lütfü ortaya çıkmıştır. Bu lütfü, tanrısızlığı ve dünyasal arzuları reddedip şimdiki çağda sığındığımız doğru, Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürebilmemiz için bizi eğitiyor. Bu arada, mübarek unudumuzun gerçekleşmesini, ulu Tanrı ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in yücelik içinde gelmesini bekliyoruz. Mesih bizi her suçtan kurtarmak, arıtop kendisine ait, iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak üzere kendini bizim için feda etti" (Tıtus 2:11-14).

Özet

Bu kitap, dünyanın sunduğu herhangi bir fikri kabul etmekten ziyade, gerçeği öğrenmeye çalışsan, dürüstçe araştıranlara zor görünen Kutsal Kitap'ın gerçeklerini anlatmak amacıyla yazıldı. Amacım hiç kimsenin inancına saldırmak veya başka bir grubun değerine üstünlüğünü ispatlamak değil. Hepimiz günahlıyız ve Tanrı'nın emirlerine karşı geldik. Bunun için hepimizin Tanrı'nın merhametine, O'na ve sözüne olan imandan doğan kurtuluş ihtiyacımız var. Tanrı, Kutsal Kitap'ta kurtuluş yolunu açıkça bildiriyor. Bize, günahlarımızın nasıl bağışlanıp cehennemden kurtulacağımızı ve yine emin olarak cennete nasıl gideceğimizi gösteriyor. Bu nedenle, öncelikle Kutsal Kitap'ın değiştilmediğini ve Tanrı'nın esinlenmiş sözü olduğunu ispatlamak gerekiyordu. Bunu ispatlamak önemliydi, çünkü bu olmadığı sürece diğer konuların açıklanması anlamsız olurdu.

Tanrı bütün insanların kurtulup gerçeğin bilincine erişmesini ister (1.Timoteos 2:4). Bu bizim de arzumuzdur. Böylece bu kitapçık kimseyi kırmak, hakaret etmek ve kavga aramak amacıyla değil, samimiyet ve sevgi anlayışıyla yazıldı. Dini görüşlerin değiştirilmesi ciddi ve zor bir iştir; çünkü çoğumuz küçüklüğünden beri bu görüşle büyütülmüşüz ve zamanla bu görüşler içimizde derin kök salmışlardır. Bunları değiştirmek, bedendeki uzuvları tek tek koparmaya veya eti kemikten sıyrılmaya

benzer. Kesinlikle acı veren bir süreçtir. Ama sonuçta gerçeği satın alıp satmamak her zaman en iyisidir (Kral Süleyman'ın Özdeyişleri 23:23).

İsa Mesih diyor: "Eğer benim sözüme bağlı kalırsanız, gerçekten öğrencilerim olursunuz. Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak" (Yuhanna 8:31-32).

Kutsal Kitap Tanrı'nın güvenilir sözü mü, yoksa yılların akışında değiştirilip bozulmuş mu?

İsa Mesih gerçekten Golgota'da çarmıha gerilip ölmüş ve üçüncü günde ölümler arasından dirilmiş mi?

Hristiyanlar Üçlü Birlik'ten söz ederken neyi anlatmak istiyorlar?

Bu kitabın yazarı yaptığı birçok konuşmalardan sonra, müslümanların bu sorulara cevap aradıklarını biliyor. Bu nedenle, bu konuyu derinliğine ele alarak yanlış anlamaları ortadan kaldırıp sonsuzluğa götüren kurtuluş yolunu göstermeyi arzu ediyor.

Yazar:

A.M.Behnam, emekli doktor. Mısır doğumlu, Amerikada yaşıyor. Dr.Behnam kaldığı memlekette Tanrı'nın sözünü yaymış ve dünya çapında birçok Kutsal Kitap toplantılarına katılmıştır. Radyo üzerinden yaptığı konuşmalar birçok ülkede yayımlanıyor.

Turks www.gABBERTijd.nl

A.M. Behnam

IS
VERAANDEN
ALSO
ENGLISH

To My Muslim Friends (TR)